

Splavalala je proti Tivoliju. Počasi se je spuščala k zemlji in pristala na cvetlični gredi. Toda to ni bil Tivoli in to niso bile rože. To je bila dežela Klobučarija in na gredah so rasli klobuki. Kakšni čudoviti klobuki! Vsak je bil drugačen in rasli so na dolgih pecljih. Veter jih je pozibaval.

Jelka je zaprla dežnik in si ogledovala to čudno deželo. Mislila je, da je sama, a kmalu je našla otroke. Vsi so bili iz iste ulice kot ona. Kako se jih je razveselila! Saj to so bili sami Miški, Čenče, Pike, Cenčki in Jurji.

